

saare rigtigt. Hvad jeg derimod maa beklage, er, at vedkommende Lærer ikke bliver gjort bekendt med den Dom, der fældes over hans Gerning. Det forekommer mig at være et simpelt Retfærdighedskrav at forlange, at Læreren bør have Besked om, hvilken Dom der fældes over hans Skole; i hvert Fald burde han vide det, hvis Dommen er nedsettende, altsaa naar det indberettes, at Skolen er gaaet tilbage. Det kunde dog tænkes med det nuværende ikke sagkyndige Tilsyn, at den Dom, der var fældet, enten var fejlagtig eller forhastet. Jeg mener, det er et simpelt Retfærdighedskrav, at Læreren fik dette at vide. Jeg er gjort bekendt med, at der f. Eks. indenfor Militæretaten er en Pligt til at meddele en Befalingsmand, naar der klages over ham til hans overordnede, at en saadan Klage er indgivet. Dette burde ogsaa være Tilfældet for Lærerens Vedkommende. Jeg vil altsaa gerne spørge den højtærede Undervisningsminister, om der ikke her kan foretages en Ændring, saaledes at en Skolekommission, naar den finder sig foranlediget til at indberette om Tilbagegang i en Skole, da har Pligt til at give den paagældende Lærer Meddelelse derom samtidig med, at Indberetningen afsendes. Jeg spørger den højtærede Undervisningsminister, om denne Ændring ikke kunde ordnes administrativt.

Den højtærede Minister for offentlige Arbejder udtalte i sin Tale i Torsdags sin Beklagelse over, at Landpostbudene var blevet Statstjenestemænd, og udtalte, at det var meget dyrt for Staten. Den højtærede Minister udtalte ifølge Tidenden Sp. 848: „at det har været dyrt for Statskassen at gøre Landpostbudene til Statstjenestemænd. De var tidligere lønede paa den Maade, at Lønnen var sat i Forhold til Turens Længde, altsaa til det Arbejde, det var nødvendigt at udføre for at foretage deres Tur. Der var et vist Forhold mellem Lønnen og det Arbejde, der blev udført“. Efter denne Udtalelse kunde det se ud, som om den højtærede Minister mente, at der i Lønningsloven af 12. September i Fjor var blevet indført et nyt Princip paa dette Punkt. Dette er imidlertid ikke Tilfældet, thi efter den nye Lønningslov lønnes Landpostbudene ogsaa i Forhold til den Tid, deres Tur tager, altsaa i Forhold til deres Arbejde. Landpostbudene er inddelte i 5 Klasser, og den første Klasse, altsaa den Klasse Landpostbude, der oppebærer den højeste Løn, om-

fatter dem, der har en Budgang paa 30 km eller derover. De har efter Lønningsloven en Begyndelsesløn af 3 115 Kr. og en Slutløn af 3 552 Kr., Konjunktur- og Dyrtidstillæg iberegnet. Til Klasse 2 hører de, der har en Budgang fra 25 til 30 km. De har en Begyndelsesløn af 2 835 Kr. Klasse 3 er dem, der har en Budgang fra 20 til 25 km, de har en Begyndelsesløn af 2 438 Kr. Klasse 4 har en Begyndelsesløn af 1 984 Kr., og Klasse 5 har en Begyndelsesløn af 1 392 Kr. I alle disse Begyndelsesløninger har jeg medregnet Konjunkturillæg og Dyrtidstillæg, saaledes som det var ifølge Loven af 12. September 1919. Nu ved jeg vel, at der er kommet en Stigning paa Grund af de stigende Konjunkturer, men denne Stigning er ikke stor, og jeg kan ikke se, at disse Løninger, der højest naar op til 3 500 Kr., medens den laveste Lønning er 1 392 Kr., er saa store, at det netop er der, der skal slaas ned, naar der er Tale om at spare. Det forekommer mig, at man ikke med nogen Ret kunde lønne Landpostbudene lavere, end de er lønede.

Til den højtærede Justitsminister vil jeg gerne gøre en Bemærkning. Den højtærede Justitsminister udtalte ved et stort politisk Møde i Saksøbing i Sommer, at Danmark var paa Fallittens Rand. Denne Udtalelse nedlagde jeg en meget bestemt Protest imod, for det første, fordi jeg følte mig overbevist om, at Udtalelsen stod i Strid med de faktiske Forhold, og for det andet, fordi jeg fandt det i høj Grad uheldigt, at Landets Justitsminister fremkom med en saadan Udtalelse paa et offentligt Møde. Jeg har hidtil maattet gaa ud fra, at Ministerens uheldige Udtalelse skyldtes Mangel paa bedre Viden, men efter at Statsregnskabet nu foreligger, og efter at den højtærede Finansminister har udtalt, at vor finansielle Situation efter hans Skøn ikke er faretruende, og at Statsregnskabet stiller sig ikke saa lidt bedre, end han havde ventet, og efter at denne Udtalelse er blevet bekræftet af Venstres Ordfører (Brorsen), gaar jeg ud fra, at den højtærede Justitsminister har indset, at han havde Uret i sin Paastand. Nu venter jeg, at den højtærede Justitsminister vil staa op i dette høje Ting og rette sin uheldige Udtalelse fra i Sommer.

Det Ord, der har lydt oftest i dette høje Ting under Finanslovbehandlingen, har sikkert været Ordet om, at vi skulde spare, og naar man har talt om, at der skulde spares, har der ikke mindst været